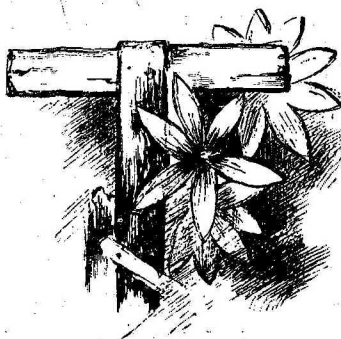

ΤΑ ΓΙΟΥΛΙΑ

Στὸν *Adonis*

ΩΡΑ μὲ τὴν ἐ-
ρηνιὰ καὶ τὰ
ρίγη τοῦ χειμῶ-
νος, ποῦ τὰ δέν-
δρα γυμνὰ ἀ-
πλώνουν τοὺς
σκελετοὺς τῶν
κλαδιῶν τους,
καὶ τὰ φύλλα
πίπτουν ἕνα—
ἕνα, ὡσὰν τραυ-
ματισμένες πε-
ταλοῦδες, εἰς
τὴν μανίαν τοῦ

ἀνέμου, τώρα ποῦ δίχως ζωὴν εἶνε ἡ φύσις καὶ
ὅλα φαίνονται βυθισμένα εἰς μαρasmus θανά-
του, τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τὴν ξηρὰν καὶ ἀχαριν,
μονάχα τὰ τρυφερά, τ' ἀπαλώτατα καὶ εὐώδη
γιούλια σκορπίζουν κάποιο θέλητρον καὶ κά-
ποιαν μαγεῖαν τριγύρω μας.

Τ' ἀγαπῶ ἰδιαιτέρως καὶ ἀπὸ τὰ περιπαθῆ
χρυσάνθεμα τῶν ἀγρῶν, καὶ ἀπὸ τοὺς δειλοὺς
μενεξέδες π' ἀρωματίζουν τώρα τὸν ἀέρα μὲ
τὸ μεθυστικὸ μωσχοδόλημά τους, καὶ ἀπὸ τὴν
κατάλευκην ὁμορφίαν τῶν γιασεμιῶν ἀκόμη,
τῶν ὁποίων τὰ μῦρα παραβάλλει ὁ Διναῖος
πρὸς τὴν ἀμβροσίαν τῶν Θεῶν.

Τὰ προτιμῶ τὰ γιούλια μεταξὺ ὅλων τῶν
ἀνθέων, τὰ λατρεύω ἐξαιρετικῶς, τὰ θαυμάζω,
ἐὰν θέλετε, γιατί ἔχουν κάτι τι τ' ἀγνόν, τὸ αἰ-
θέριον, τὸ ἀφελές, τὸ ἀπειρώς ἀφελές μέσα εἰς
τὸ βασίλειον τῶν λουλουδιῶν. Φυτρώνουν σχε-
δὸν μόνα τῶν γύρω εἰς τὰ λευκά σπιτάκια
τῶν χωρικῶν, φίλοι τῶν ἀγαπημένοι, δίπλα
εἰς τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ βοσκοῦ.

Ὁρθοῦν τὰ λιγυρά τους στελέχη καὶ κατο-
πρίζουν στὰ ἥδιστα κρῶα νερά τὰ καμαρωτά
τῶν κάλλη, σὰν τίς νεράιδες τοῦ παραμυθιοῦ,

ἐνθ' τὰ μικροσκοπικὰ τους φυλλάκια σαλεύουν
εἰς τὸ ἐλαφρότατο τῆς αὔρας ἀγγιγμα, κι'
ὅταν γέρνουν γλυκὰ καὶ ζυγώνουν τὰ λεπτό-
τατα σώματά των, λές κι' ἀγροικᾶς τότε τὰ
κρυφοφιλήματα, τὰ ἀθάνα μυστικά τους, ἀνοί-
γουν τίς καρδοῦλες των, γεμάτες ἀπὸ τὸ ἀ-
ρώμα τῆς ἀγάπης, καὶ σμίγουν λιγωμένα σ'
εὐωδιαστὰ φιλιά....

Ἄμα χρυσοροδίζει ἡ αὐγὴ, προβάλλουν δει-
λὰ—δειλὰ τ' ἀσπίλα, τ' ἀνέγγιχτα πέταλά
τους νὰ ρουφήξουν στὴν χιονάτην ἀγκαλιά
τῶν τὸ πρῶτον φῶς τοῦ ἡλίου, ποῦ τὰ φωτο-
λουίζει ψηλά, καὶ νοιώθεις χωρὶς νὰ θέλῃς τότε,
ἕνα σκίρτημα χαρᾶς, κάποιο φούντωμα καλω-
σύνης ποῦ ἀφίνει σὰν γλυκὸ καταστάλαγμα
τὴν γαλήνην εἰς τὴν ψυχὴν σου....

Καὶ ὅταν πάλιν τ' ἀσημένιο φῶς τοῦ φεγ-
γarioῦ σιγοβγαίνει ἀπ' τὸ βουνό, μιὰ ἀχνάδα
πάλλευκην, τρεμουλιαστὴ χύνεται σὰν ὀλοφώ-
τειν αἶγλη ἐπάνω τους, καὶ τ' ἀπαλὰ χαϊδέ-
ματα τοῦ ἀγριοῦ αἰσθάνεσαι τώρα βαρεῖα κά-
πως, γαργαλιστικά, πνιγμένα ἀπὸ τὴν δυνα-
τὴν μυρουδιά των. Σὲ μεθοῦν, σὲ ναρκώνουν
σὲ γλυκοκοιμίζουν....

Καὶ περνοῦν ἀθόρυβα ἔτσι τὴν ζωὴν τους
τὴν παρθενικὴν, τὴν γεμάτην ἀπὸ τὴν ποίη-
σιν τῆς μοναξιάς καὶ τὴν γοητεῖαν τῶν ἐξο-
τικῶν νυκτῶν. Μακριὰ ἀπὸ κάθε βέβηλη ματιά
ἀνθρώπου, πέραν εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τοὺς
πράσινους λόφους, τοὺς κίτρινους κάμπους,
ψάλλουν τὴν νοσταλγίαν κάποιου χαμένου ὀ-
νειροῦ, τὴν ἐξαορὴν ψυχῆς εἰς ἄλλην σφαῖραν,
καὶ μέσα ἀπὸ τὰ πέταλά των, θαρρεῖς πῶς
βγαίνει ἀργὰ—ἀργὰ μιὰ πνοή. Ὡς ἕνας ὕμνος
ἀνερχόμενος πρὸς τὸν Πλάστην, μιὰ φωνὴ πα-
ρήγορος πρὸς τὴν ζωὴν ποῦ βεγγᾶ κάτω εἰς
τὴν πόλιν!...

ΤΑΚΗΣ ΚΟΝΟΡΘΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ δυστυχία αὐξάνει τὴν ἀγαθότητα τῶν
ἀγαθῶν καὶ τὴν κακίαν τῶν κακῶν. *Ὁδγκῶ*

Τίποτε κινδυνωδέστερον ἀπὸ τοῦ νὰ συλ-
λάβῃς μία κενὴ κεφαλὴ σχέδια μεγάλα. *Ταίρ*

Οἱ φίλοι τῆς ἀταξίας ὁμοιάζουν πολὺ πρὸς
τοὺς καταβρέκτας τῶν δημοσίων ὁδῶν, οἵτινες
δύνανται νὰ δημιουργήσωσι βόρβορον, ὅταν ὑ-
πάρχῃ ἕλιος, δὲν δύνανται ὅμως νὰ δημιουρ-
γήσωσιν ἕλιον, ὅταν ὑπάρχῃ βόρβορος.

Δουμᾶς

Ἡ θρησκεία δὲν στέκει μόνον εἰς τὰ δόγ-
ματα· ὁ στερεώτερος αὐτῆς θεμέλιος εἶνε ἡ
πρὸς ἀλλήλους ἀγάπη, ἡ εἰς τοὺς αὐτοὺς νό-
μους χωρὶς προνόμια κοινὴ ὑποταγή.

Κοραῖς

Ἐὰν θέλῃς νὰ λυπήσῃς τὸν μισοῦντά σε, μὴ
τὸν ὑβρίζῃς ἀλλὰ σὺ αὐτὸς ἔσο σῶφρων, φιλα-
λήθης, φιλόανθρωπος, δίκαιος. *Πλούταρχος*

Ἐνόςφ ἡ γυνὴ τίκτει τὸν ἄνδρα, θὰ ὑπάρχῃ
πάντοτε ἐλλειπές τι ἐν αὐτῷ. *Φερίε*

Ἐπάρχουν τριῶν εἰδῶν φίλοι. Οἱ φίλοι ποῦ
μᾶς ἀγαποῦν· οἱ φίλοι ποῦ ἀδιαφοροῦν δι' ἡμᾶς·
οἱ φίλοι ποῦ μᾶς μισοῦν.

Ὁσφ ὁ κόσμος καθίσταται ψυχρότερος καὶ
αἱ συνθῆκαι τῆς ζωῆς καταθλιπτικώτεραι, ἐπὶ
τοσοῦτον ἡ ἀνάγκη τῆς σατύρας ἐν τῷ τύπῳ
καὶ τῶν κωμωδιῶν ἐν τῷ θεάτρῳ καθίσταται
ἀπαραίτητος.

Εἰς τὸν φίλον σου εἰπέ ἕνα ψεῦμα, καὶ ἂν τὸ
κρατήσῃ μυστικόν, εἰπέ του τὴν ἀλήθειαν.